

havde villet sætte de forskellige Forhøjelser i Forbindelse med hinanden, dels Forhøjelsen af det skattefrie Beløb og af Børnefradraget paa 200 Kr., dels Forhøjelsen af Forhøjelses- og Nedsættelsesprocenterne. Men det er ganske galt, naar den højtærede Indenrigsminister siger, at disse Ting ikke har noget med hinanden at gøre. Det viser, at den højtærede Indenrigsminister ikke i Praksis har beskæftiget sig med Anvendelsen af disse Regler. De er netop paa det allernøjeste knyttede til hinanden, thi naar det skattefrie Beløb bliver rykket højere op, kan man ogsaa gaa op til en højere Skattesats med Anvendelsen af Nedsættelsesprocenten, de 65. Hvis man har et skattefrit Beløb paa 800 Kr. og nedsætter med et Beløb, der ligger over 65 pCt., hvor man maaske har Ret til at nedsætte med 85 eller 90 pCt., følger det af sig selv, at man overfor de Skatteydere, hvis Indtægter ligger nærmest ved det skattefrie Beløb, maa anvende den største pCt. De allerfleste Kommuner anvender jo ikke Forhøjelses- og Nedsættelsesprocenterne saadan i Spræng og Flæng overfor den enkelte Skatteyder, men jeg antager, at de allerfleste, i alt Fald store Kommuner, har benyttet Forhøjelses- og Nedsættelsesprocenterne til deraf at konstruere en Skala, som man følger. Men naar Grundbeløbet for denne Skala, det Beløb, hvortil man kan komme ned med den største Nedsættelsesprocent, rykkes opad, giver det en større Nedsættelse over hele Linien. Derfor har det skattefrie Beløb overordentlig meget at sige. Og det samme gælder Børnefradragene. Ved Fradrag af 200 Kr. pr. Barn vil mange Skatteydere bringes fra at være over Grænsen for det skattefrie Beløb ned under denne Grænse og derfor blive underkastet det frie Skøn, og det vil gennemgaaende foraarsage en Nedsættelse over hele Linien for alle de Skatteydere, der har Børn. Derfor vil disse to Momenter i sig selv give Anledning til, at de nugældende Forhøjelses- og Nedsættelsesprocenter kommer til at virke langt, langt kraftigere, end de gør i Øjeblikket.

Vejstrup: Den højtærede Indenrigsminister har selvfølgelig Ret i, at det, man har ønsket fra Sogneraadforeningernes Side, var, at der blev en vis Skattefrihed for de laveste Indtægter; men det er rigtigt, som det ærede Medlem, der nu talte, gjorde opmærksom paa, at det virker over hele Linien, ikke alene paa de laveste Indkomster,

men helt op til Toppen. Der er imidlertid den væsentlige Forskel mellem de kommunale Skatter og Statsskatten, at medens det virker fuldkommen ens i den kommunale Beskatning, virker det langt fra ens med Hensyn til Statsskatten, fordi man der har den stærke Progression. Hvis vi f. Eks. letter med 1 Kr. paa den allerlaveste Skatteindtægt, vil Forholdet være det, at naar den laveste Skatteprocent er 0,5, medens den allerhøjeste er 25, letter man i Virkeligheden den Mand, som, om jeg saa maa sige, er oppe i Toppen, 50 Gange saa meget som ham, der er lavest nede, og dette er en Skattepolitik, som jeg i alt Fald for mit Vedkommende ikke vil være med til.

Dalsgaard: Det var ikke min Mening med den milde Bebrejdelse, jeg rettede til den højtærede Minister for, at dette Lovforslag var kommet her til Tinget paa saa sent et Tidspunkt, at ville antyde noget i Retning af, at det var Ministerens Maksime, at Lovforslagene skulde komme sent til dette Ting, paa ingen Maade. Men naar jeg føjede til, at jeg gik ud fra, at min Bebrejdelse ikke gjorde stærkere Indtryk paa Ministeren, da han saa ofte har været i denne Situation, var det ud fra den almindelige Erfaring, at Gentagelsen sløver; det er jo noget, vi alle véd.

Jeg finder i øvrigt ikke Anledning til mange Bemærkninger. Jeg skal kun sige et Par Ord om § 2, som den højtærede Minister mente var rigtigt affattet; han udtalte sig dog lidt varsomt derom. I denne Henseende glæder det mig, at det ærede 8de tingvalgte Medlem (Oluf Jensen) nu erkendte, at Paragraffen ikke er heldigt affattet — saaledes forstod jeg det ærede Medlems Udtalelse —, og vi maa altsaa gøre det til Genstand for nærmere Overvejelse i Udvalget, hvordan disse Bestemmelser skal redigeres. Den højtærede Minister sagde, at Bestemmelsen gaar kun ud paa at slette Begrænsningen i Loven af 15. Maj 1903 om, at Aktieselskabsskatten ikke kan gaa over 3 pCt. Det er rigtigt nok, at det gaar den bl. a. ud paa, men den sætter, saa vidt jeg kan se, ikke nogen ny Grænse, og jeg mener i det hele taget, at den Henvisning, der staar i Paragraffen til den kommunale Valglovs § 22, er meget uheldigt affattet, den er vist ikke til at forstaa. Jeg tænkte, da jeg første Gang havde Ordet, at det maaske var min manglende Indsigt, der havde voldt det; men efter at jeg nu har hørt den højtærede Minister og det ærede 8de tingvalgte Medlem udtale